

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 144 – juny 2016

Silenci i paraula

Una persona explicava que fa molts anys havia anat a veure el pare Estanislau a l'ermita de la Santa Creu amb uns amics, i ell simplement els va dir: estimeu el silenci, perquè en el silenci Déu us parla. Naturalment, ell parlava d'un silenci que és l'espai interior que fa possible escoltar Déu que hi és present i del qual en podem fer experiència.

Els éssers humans estem fets de silenci i de paraula, dues realitats que sovint es dissocien però que són inseparables perquè es possibiliten l'un a l'altra.

El silenci és la base sobre la qual es construeix el teixit del propi coneixement, l'acolliment de la fe, la trobada amb els altres; és el que ens permet escoltar, comprendre, reconèixer, fa possible una relació profunda, i fa néixer el miracle de la comu-

nió. Del silenci surt la paraula que té sentit, credibilitat, veritat. És molt difícil definir el silenci; sabem els seus efectes, com passa amb l'aire, amb la llum...; sabem el que no és: no és simplement callar, per comoditat, per por, per falta de compromís, per evasió de la realitat; això és mutisme, és tancament.

El silenci de què parlo no és fàcil, cal un aprenentatge i cal també haver descobert la necessitat que en tenim, no es pot imposar. Fa una certa por entrar en aquest espai interior, que és l'ambient que ens permet connectar amb el més profund de nosaltres mateixos i descobrir les nostres llums i les nostres ombres. Però en realitat és en silenci que prenem les decisions més fonamentals de la vida, que guardem els records més preuats; en el si-

lenci obrim el cor per acollir el dolor del món. En el silenci ens obrim al Misteri que ens habita, i del silenci en neix la lloança, l'adoració, el reconeixement de l'amor de Déu en nosaltres.

«I, què és el silenci?» es pregunta Laia de Ahumada. «Buïdament, plenitud, absència? De tot

una mica i molt més. És l'eco d'una profunditat abismal que ens habita, de la qual només sentim una part imperceptible encabida en una mil·lèsima de segon que assaïa i assedega, i és capaç de donar-nos el sentit.»

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

TROBADA DE LA COMUNITAT

del diumenge 15 de maig de 2016, Pentecosta

Amb un total de 31 assistents, la reunió la va iniciar la mare abadessa explicant el discerniment que està fent la comunitat sobre diversos aspectes de la seva vida monàstica; un d'ells és la situació econòmica en la que es troben i això fa que hagin de cercar noves maneres de poder obtenir els ingressos que necessiten. S'ha decidit obrir un procés participatiu amb la comunitat cristiana i altres persones vinculades amb la comunitat. Es demanarà l'opinió sobre què representa per nosaltres la comunitat monàstica, què potenciaríem o suprimiríem i en què podem ajudar.

Informa també que han pensat diverses opcions: llogar una part del monestir ja que en l'actualitat la comunitat no necessita tant espai, llogar la casa del mossèn, ampliar l'hostatgeria, potenciar l'ús de la nova sala, crear una associació com la d'Amics de Montserrat o Amics de la Cova de Manresa, o crear una fundació.

Elena Cuyàs coneix qui podria fer un estudi per aprofitar bé l'espai com han fet ja altres comunitats. Algú pregunta si s'ha pensat a qui es llogaria, la resposta és que encara que s'estan estudiant les diverses opcions, perquè el més important és que es mantingui viu el carisma de la vida monàstica. La propera acció és la de respondre unes preguntes que s'entregaran per escrit o per Internet.

CARME VILLARROYA

SORTIDA PASQUAL DE LA COMUNITAT

28 de maig del 2016

«Lloat sigueu, Senyor meu, per la nostra germana terra...», cantava sant Francesc d'Assís. A l'autocar, lloant el Creador amb les laudes, ens vam dirigir cap a ponent a la comarca de l'Anoia.

Vam vorejar Igualada i vam enfil·lar la carretera de la serra de Miralles-Queralt fins a la Tossa (626 m), magnífica talaia sobre la comarca de l'Anoia, des d'on vam contemplar els camps vestits de primavera i els conreus de cereals amb Montserrat al fons. En aquest indret hi ha el conjunt romànic que resta del passat esplendorós de la baronia de

Montbui i que formava part durant els segles x-xi de les anomenades *terres de frontera*, límit entre el món cristià i l'islàmic en temps de conquesta i repoblació.

El terme del castell de Montbui ja és citat l'any 936. Actualment hi ha la torre del castell i el seu interior alberga un museu d'eines del camp. El 987, al mateix temps que s'erigia el castell, es va construir una sòlida església preromànica de tres naus; i cap al 1032, per influència de bisbe Oliba, va ser allargada amb el presbiteri i tres absis amb arcuacions i bandes llombardes. Corona el mur de ponent una espadanya de doble arcada.

Tor seguit vam anar a la capital de l'Anoia, Igualada, nom que prové del llatí *aqualata*. Serà als segles xix-xx que rebrà el títol de ciutat i és quan tindrà lloc la seva expansió econòmica amb les indústries tèxtils. Vam fer una visita guiada a la basílica de Santa Maria, documentada ja el 1003, i que s'ha anat reconstruint i ampliant. L'actual, de 1617, és obra de l'arquitecte Pere Blai. Va conservar el campanar de 1514 i es va refer amb estil renaixentista amb elements del gòtic tardà. Cal destacar el retaule major, barroc (xviii) i la capella del Sant Crist (xviii).

Després d'un agradable dinar a l'Ateneu, vam realitzar la trobada comunitària. La germana Catalina va proposar de reflexionar sobre el tema de l'ecologia a partir de lectures de l'encíclica *Laudato si* del papa

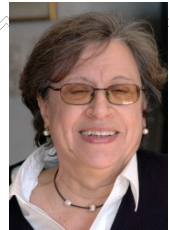
Francesc i fer-nos conscients de la responsabilitat que tenim individual i socialment envers la Terra. Tot seguit, amb la celebració de la Paraula, ens vam sentir cridats a «acceptar el món com a sagrament de comunió, com a manera de compartir amb Déu i el proïsme [...] fins en el darrer gra de pols del nostre planeta» (patriarca Bartomeu).

Vam retornar joiosos i amb el desig de «saber assumir els compromisos amb la creació que ens planteja l'Evangelí».

ANGELINA SOLÀ

L'entrevista

Continuant amb la dinàmica de donar a conèixer a través del Butlletí, persones de la nostra comunitat, aquesta vegada li ha tocat a:

Josefina Bassets i Marill

Dades biogràfiques

Vaig néixer a Barcelona l'any 1937 en plena Guerra Civil. Degut a la repressió religiosa vaig rebre el baptisme en la clandestinitat i en acabar la guerra feren la cerimònia oficial. L'educació rebuda dels pares va ser el seu exemple: el compliment del deure, l'honestat i la cultura de l'esforç. En l'aspecte religiós em varen iniciar en les primeres oracions, la missa dominical i la confessió de tant en tant. L'ensenyament primari el vaig rebre en una escola religiosa.

Després de un llarg període de repòs per problemes de salut, vaig incorporar-me la Congregació Mariana de les Xaverianes i vaig fer un viatge amb elles a Mallorca. En el vaixell va començar per a mi un viatge interior que encara dura.

El coneixement de la persona de Jesús a través de l'evangelí i l'activitat social desplegada a les barraques de Montjuïc on anàvem a ensenyar catecisme, varen produir amb mi una revolta interior important: la descoberta de la fe com un do molt preuat i el compromís d'ajudar a les persones, sobretot les més marginades.

Noves inquietuds em feren apropar a diversos grups cristians, fins arribar al monestir de Sant Pere de les Puel·les. En aquell moment s'estava vivint de ple el Concili Vaticà II.

Vaig treballar en l'empresa familiar molts anys fins poder alliberar-me'n i poder començar els estudis de Treball Social. Durant 26 anys he col·laborat a l'Hospital Infantil Sant Joan de Déu d'Esplugues exercint la professió amb dedicació. Aquesta etapa laboral l'he viscuda com un autèntic regal.

Ara, ja jubilada, visc un ritme de vida més assossegat, dispo de més temps per dedicar-me al que és essencial, per estar més a prop de la família, dels amics i per donar un cop de mà a qui em necessiti. També procuro seguir formar-me en la dimensió teològica i cultural.

Col·laboro com a voluntària al Centre d'Acollida Assís des de la seva fundació. La proximitat amb les persones que hi van em qüestiona i responsabilitza.

Des de quan participes de la Litúrgia o coneixes Sant Pere de les Puel·les?

Molts anys, una cinquantena. El vigor espiritual que tenia mossèn Francesc Vergés, el sentit d'Església que transmetia en la predicació, el seu amor a Catalunya i les esperances de renovació que el Concili oferia, van produir en mi un estímul i un goig espiritual notables. A poc a poc vaig anar coneixent la comunitat cristiana i em vaig integrar en un grup de preparació de la missa del diumenge que fèiem un petit grup amb el mossèn, i també en un grup de reflexió de l'evangeli que va durar molts anys.

He col·laborat durant molt temps amb el Grup d'Ajuda Fraternal (Gaf) de la comunitat on es preparen les activitats que s'hi fan.

L'any 2000 fruit de la inquietud de donar alguna cosa més que una ajuda material a les persones que acudien al monestir a demanar roba o aliments, la germana Catalina, Clara Masip i jo mateixa, en col·laboració amb l'arxiprestat de Sarrià, ens posàrem a treballar en un projecte d'atenció a les persones sense llar. Al final de l'any naixia a Sarrià el Centre d'Acollida Assís, tan estimat per tots nosaltres.

Cal agrair a moltes persones de la comunitat cristiana i a la comunitat de monges l'ajut i suport que des dels inicis varen donar i continuen donant a aquest projecte solidari.

Que és per a tu Sant Pere de les Puel·les?

La participació en la missa dels diumenges, els recessos, les vetlles de pregària, la sortida pasqual, l'acollida a l'hostatgeria i l'amistat que rebo de la comunitat, és una font de nodriment espiritual on trobo l'escalf necessari per aprofundir la fe i per viure el meu compromís cristià. Em sento acompanyada per una comunitat contemplativa que prega, acull i treballa amb fidelitat. Tot plegat em fa sentir membre de l'Església i en dono gràcies.

Des de la Fraternitat

*Estimeu-vos afectuosament com a germans,
avanceu-vos a honorar-vos els uns als altres*
Rm 12, 10

Aquesta característica de germanor no vol fer de la Fraternitat un lloc tancat, sinó ben al contrari: un espai que resta obert a l'entorn, a la societat, a qualsevol situació espiritual i humana de cadascun dels seus membres.

Desitja viure amb una mirada contemplativa sobre els esdeveniments que configuren la nostra història, amb un estil de vida senzilla i solidària (*Pautes de vida de la Fraternitat*, capítol 4).

Aquest curs 2015-2016 la Fraternitat ha fet les seves trobades mensualment. Des d'octubre a gener vàrem dedicar-nos a fer un treball seriós i profund sobre la butlla del papa Francesc *El rostre de la misericòrdia*.

El mes de febrer vàrem reflexionar sobre un escrit d'en Jaume, «La missió», lligat a un text del pare Cebrià Pifarré anomenat «Els valors contemplatius de la missió».

Març i abril: la Mercè Manzano ens va preparar una reflexió del capítol XLIX de la Regla de sant Benet sobre la quaresma i un comentari de l'evangeli de sant Joan sobre la resurrecció (Jn 20–21). Tot aquest treball ens va ser d'ajuda en la preparació d'aquests temps litúrgics.

La trobada del mes de maig, de cap de setmana, la vam fer com cada any al santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós. La germana María Dolores Martín, del monestir de Sant Benet, ens va parlar amb competència i amb to molt vivencial. El seu tema: *Sant Benet, acollida de l'Esperit i l'Esperit d'acollida*.

Aquest mes de juny vàrem un dia d'estada a Montserrat. En l'escaïença de l'Any Jubilar, vam demanar al pare Lluís Planas que ens digués unes paraules amb referència a la misericòrdia segons la Regla de sant Benet. Aprofitant la nostra estada a Montserrat vàrem fer el nostre pas per la Porta Santa, com a Fraternitat, després d'una curta i emotiva cerimònia.

Donem gràcies a Déu per haver pogut compartir aquests mesos de reflexió, de convivència fraterna, de pregària i de celebració.

JAUME CASTELLÓ

Michael Lapsley, la sanació dels records

«La vida de Michael Lapsley representa una metàfora fascinant. Un estranger que va venir al nostre país i va ser transformat. La seva vida és part del mosaic on es veu reflectida la infinitat de camins i combats que han configurat la història de la nostra gent», va escriure d'ell Nelson Mandela.

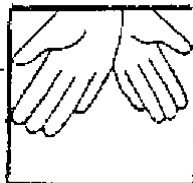

Michael és un religiós anglicà que va néixer a Nova Zelanda i va arribar com a estudiant a Durban, Àfrica del Sud, l'any 1973, en el moment àlgid de la repressió de l'*apartheid*. Va ser nomenat capellà dels estudiants universitaris i es va anar convertint en activista contra l'*apartheid*. El 1976 va començar a parlar en nom dels alumnes que havien estat afusellats, detinguts i torturats. Va pertànyer a ANC (African National Congress), que feia resistència passiva al règim i s'oposava al permís especial que la població negra havia de tenir per transitar per les zones de la ciutat que havien estat declarades exclusives per als blancs. Denunciava sistemes denigrants en el transport, l'educació, la salut, els serveis públics; haver de parlar en llengua germànica... Però, sobretot, l'ANC s'oposava a que no poguessin ser ciutadans en la seva pròpia terra. Va ser expulsat de Sud-àfrica quan va denunciar la matança de nens, la tortura i la detenció de joves.

El 1990, tres mesos després que Nelson Mandela fos alliberat, el govern de Klerk li va enviar un paquet amb dues revistes religioses, i entre les dues una bomba molt sofisticada que va explotar quan el va obrir. Va perdre les dues mans, un ull i va patir greus cremades. Michael ha sabut transformar la seva tragèdia personal en una crida a la pau i al perdó.

El pare Lapsley recorda com va passar tot: la intensitat del dolor com mai creia que un ésser humà pogués experimentar. El 1993 comença a treballar en el Centre de Traumes per a Víctimes de la Violència i Tortura a Ciutat del Cap, Sud-àfrica, que col·labora amb la Comissió per la Veritat i la Reconciliació dirigida per l'arquebisbe Desmond Tutu. Crea l'Institut de Sanació de la Memòria a Ciutat del Cap, el 1998. La seva missió és ajudar les víctimes de la violència de tot el món. El recorregut per arribar a superar les seves ferides és deixar de ser una víctima per a passar a ser, primer, un supervivent i després un vencedor; és a dir, recuperar la capacitat de gestió: **«Em vaig adonar que si hagués estat ple d'odi, rancúnia i desig de venjança, no haguessin matat el meu cos, però sí que m'haurien matat l'ànima».** No crec en els càstigs, **SINÓ EN LA JUSTICIA REPARADORA.**

CARME VILLARROYA

PREGÀRIA PER LA NOSTRA TERRA

Pare nostre que sou present en tot l'univers
i en la més petita de les vostres criatures,
vós que envolteu amb la vostra tendresa tot el que existeix,
vesseu en nosaltres a força del vostre amor,
perquè tinguem cura de la vida i de la bellesa.

Inundeu-nos de pau,
perquè visquem com a germans i germanes
sense fer mal a ningú.

Pare dels pobres,
ajudeu-nos a rescatar els abandonats i oblidats d'aquesta terra
que tant valen als vostres ulls.

Guariu les nostres vides,
perquè siguem protectors del món i no pas depredadors,
perquè sembrem formosor i no pas contaminació i destrucció.

Toqueu els cors
dels qui busquen només beneficis
a costa dels pobres i de la terra.

Ensenyeu-nos a descobrir el valor de cada cosa,
a contemplar admirats,
a reconèixer que estem profundament units
amb totes les criatures
en el nostre camí cap a la vostra llum infinita.

Gràcies perquè esteu amb nosaltres cada dia.
Encoratgeu-nos si us plau, en la nostra lluita
per la justícia, l'amor i la pau.

Papa FRANCESC
*Carta encíclica **L'ort siuieu***